

V Brně dne 26. 2. 2016

Naše spisová značka: 4452/2015

Žalobce: **MADĚRA, spol. s r.o., IČO: 45474915**
se sídlem Trávníky 158, 665 01 Rosice

Zastoupený: Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou
zaměstnanou ve Frank Bold advokáti, s.r.o.,
se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno, ID DS: u3y48ek,
zapsanou v seznamu ČAK pod ev. č. 12889

Žalovaný: **ČEZ Distribuce, a.s., IČO: 24729035**
se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV – Podmokly

Žaloba proti rozhodnutí

žalovaného ze dne 31. 12. 2015, kterým bylo zamítnuto odvolání a stížnost žalobce

*Podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád
správní*

Dvojmo

Přílohy (8 ks):

- *plná moc*
- *další (7) dle textu*

I. Skutkový a právní stav

Žalobce ve své žádosti ze dne 24. 10. 2015, sp. zn. M103181 DOP20 001, nazvané „Žádost o poskytnutí informace“, žádal od žalovaného poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). V žádosti požadoval poskytnutí **dokumentů, v nichž jsou obsaženy informace technické povahy, které vedly ke zrušení veřejné zakázky „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka – Šternberk, výchozí revizní zprávu a následující měsíční revizní zprávy pro všechny náhradní přenosové trasy 110 kV (tzv. náhradní vedení, neboli by-passy), které byly od 1. 1. 2013 provozovány žalovaným, jako součást elektrizační soustavy a jakékoliv dokumenty vypracované od 1. 1. 2013, které se zabývají bezpečností náhradních přenosových tras.**

Žalovaný na tuto žádost reagoval **rozhodnutím o zamítnutí žádosti o informace ze dne 9. 11. 2015**, ve kterém žalobci sdělil, že není povinným subjektem podle informačního zákona a z tohoto důvodu nemůže žalobci požadované informace poskytnout. Uvedené sdělení bylo žalobci doručeno dne 10. 11. 2015.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného odvolání sp. zn. M103181 DOP26 001 ze dne 24. 11. 2015 dle ustanovení § 16 informačního zákona. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015 nebylo formálně jako rozhodnutí označeno, a žádost žalobce *jím nebyla výslovně odmítnuta*, ale *zamítnuta*, žalobce zároveň z procesní opatrnosti podal na postup žalovaného dne 24. 11. 2015 rovněž stížnost sp. zn. M103181 DOP27 001, v souladu s ustanovením § 16a informačního zákona.

V reakci na tyto listiny odeslal žalovaný žalobci rozhodnutí nazvané „Sdělení k odvolání a stížnosti“ ze dne 31. 12. 2015. V tomto rozhodnutí žalovaný uvádí, že setrvává na svém stanovisku, že žalovaný není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 3. 1. 2016. Konec lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného tedy připadá na den 3. 3. 2016.

Žalobce upozorňuje na skutečnost, že ačkoliv rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015 a 31. 12. 2015 nejsou formálně jako rozhodnutí označena, dle ustálené judikatury je nutno je s odkazem na jejich *materiální znaky za rozhodnutí považovat*. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 7 As 100/2014-52 ze dne 28. 8. 2014, publikovaném pod č. 3151/2015 Sb. NSS, či Ústavní soud například ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 542/09 ze dne 27. 4. 2010, dle těchto rozhodnutí platí, že jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. mohou být posuzovány rovněž přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí. Otázku, zda je správní akt rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., *je nutno primárně posuzovat z hlediska jeho obsahu, nikoliv jeho formy*.

Tuto zásadu poté korigoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svých usneseních ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikováno pod č. 2206/2011 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publikováno pod č. 2725/2013 Sb. NSS a ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, publikováno pod č. 3104/2014 Sb. NSS tak, že je nutno posuzovat, zda má napadený úkon povahu

individuálního správního aktu, je zde konkrétní individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu, tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva, je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi.

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 100/2014-52 ze dne 28. 8. 2014, bylo na základě zásad formulovaných ve výše zmíněných usneseních rozšířeného senátu konstatováno, že pro posouzení naplnění pojmu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je nutno hodnotit z hlediska toho, jak je předpokládá **právní úprava**, nikoliv z hlediska toho, zda byly v konkrétním případě předpokládané aspekty skutečně zcela naplněny. Stále je **tedy nutno trvat na tom, že i pouhý přípis či sdělení správního orgánu mohou být posuzovány jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. v situaci, kdy je zákonem předpokládáno vydání rozhodnutí** (tj. vrchnostenského aktu splňujícího rozšířeným senátem vymezené aspekty). Tyto závěry také plně korespondují s výše citovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09.

V případě žádosti o informace je informačním zákonem v § 15 a § 16 jasně **předpokládáno vydání rozhodnutí**. Z tohoto důvodu, ačkoliv povinný subjekt (k tomu, že je žalovaný povinným subjektem více viz níže) svá rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace a rozhodnutí o odvolání označil jako „sdělení“ nic nemění na jejich povaze rozhodnutí.

Výše demonstrovaný přístup materiálního posuzování rozhodnutí je ve prospěch fyzické či právnické osoby ospravedlněn požadavkem kontroly a předvídatelnosti činnosti veřejné správy; jinak by se veřejná správa mohla jednoduše vyhnout přezkumu svých úkonů tím, že by akt určitého typu formálně označila za akt jiný, typicky tedy takového typu, u kterého není soudní přezkum možný. Ústavní soud již dříve přijal za svůj názor komentářové literatury, která uvádí, že pojem rozhodnutí je označením technickým a že je třeba k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoli formy. Není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo zda případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového rozhodnutí (srov. Jaroslav Bureš, Ljubomír Drápal, Zdeněk Krčmář a kolektiv: Občanský soudní řád, Komentář, 5. vydání, s. 1042, rovněž Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02 ze dne 28. 8. 2002). Postup žalobce, který se nejprve proti rozhodnutí žalovaného odvolal a nyní podává proti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobu dle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, je tedy nutno považovat za správný.

Žalobce, jakožto účastník správního řízení, vyčerpal veškeré řádné opravné prostředky. Žalobce je přesvědčen, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých hmotných a procesních právech, a proto rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2015, a rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, napadá v zákonem stanovené lhůtě touto žalobou.

Důkazy:

- *Žádost o informace ze dne 24. 10. 2015, sp. zn. M103 181 DOP20 001 (označeno jako důkaz č. 1)*
- *Zamítnutí žádosti o informace žalovaným ze dne 9. 11. 2015 (označeno jako důkaz č. 2)*
- *Odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. M103 181 DOP26 001 (označeno jako důkaz č. 3)*
- *Stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. M103 181 DOP27 001 (označeno jako důkaz č. 4)*
- *Rozhodnutí žalovaného (Sdělení k odvolání a stížnosti žalobce) ze dne 31. 12. 2015 (označeno jako důkaz č. 5)*

II. Odůvodnění žaloby

2.1 Žalovaný je povinný subjekt

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný je povinným subjektem podle ustanovení § 2 informačního zákona. Povinnými subjekty podle informačního zákona jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány *a veřejné instituce*. Z ustálené judikatury pak plyne, že rozlišování mezi soukromou a veřejnou institucí se děje pomocí několika kritérií. Záleží především na způsobu vzniku instituce, osobě zřizovatele, resp. zakladatele, subjektu vytvářejícího orgány instituce, existenci či neexistenci státního dohledu nad činností instituce a veřejném či soukromém účelu instituce.

Tato kritéria a nutnost extenzivního výkladu pojmu *veřejná instituce* zdůraznil Ústavní soud například v nálezech ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že je třeba „*reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické.*“

Za relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, Ústavní soud označil pět základních kritérií: *a) způsob vzniku (zániku) instituce; b) hledisko osoby zřizovatele; c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce; d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; e) veřejný nebo soukromý účel instituce.*

Tato kritéria vzal za své rovněž Nejvyšší správní soud, který se aplikací kritérií v souvislosti s povinností poskytnout informace žalovaným (a jeho mateřskou společností, ČEZ, a.s.), v minulosti rovněž zabýval.

V rozsudku ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93, Nejvyšší správní soud konstatoval, že **společnost ČEZ, a.s. naplňuje kritéria stanovená Ústavním soudem pro veřejnou instituci.**

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013 – 25, soud naznal, že rovněž společnost ČEZ Distribuce, a.s. jako kontrolovaný subjekt společnosti ČEZ, a.s. (dceřiná společnost) **naplňuje kritéria** konstatovaná Ústavním soudem a **je povinným subjektem** (veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona).

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku postupně aplikoval všech 5 kritérií stanovených Ústavním soudem pro to, aby společnost soukromého práva byla označena za veřejnou instituci ve smyslu § 2 informačního zákona, na žalovaného.

a) způsob vzniku (zániku) instituce

Žalovaný, byl založen na základě soukromoprávních úkonů upravených obchodním zákoníkem; konkrétně byl založen projektem *fúze splynutím, schváleným jediným akcionářem (ČEZ a.s.) fúzujících společností.*

Důkaz:

- *Výpis z obchodního rejstříku žalovaného (označeno jako důkaz č. 6)*

b) hledisko osoby zřizovatele

Zakladatelem byly dle § 65 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností zanikající obchodní společnosti. Těmi byly ČEZ Distribuční zařízení, a.s., a ČEZ Distribuce, a. s., obě tyto společnosti měly jediného akcionáře, jímž byla *společnost ČEZ, a. s.*

c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce;

ČEZ a.s. je dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výše) veřejnou institucí. ČEZ a.s. je jediným orgánem žalovaného (vykonává působnost valné hromady), má vliv na vytváření dalších orgánů a vykonává dohled nad činností žalovaného.

Důkaz:

- *Rozhodnutí jediného akcionáře o jmenování do funkce člena představenstva ze dne 25. 8. 2015 (označeno jako důkaz č. 7)*

d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce

Nad činností žalovaného dohlíží společnost ČEZ a.s., společnost založená státem, která je jediným akcionářem, vykonává působnost valné hromady a je *veřejnou institucí*. V případě žalovaného se sice tedy nejedná o výkon vrchnostenské kontroly, ale o dohled prostřednictvím oprávnění upravených obchodním zákoníkem, nicméně i takovou formu dohledu lze pro nynější účely podřadit pod dohled ze strany *veřejné instituce*.

e) veřejný nebo soukromý účel instituce.

Hlavním předmětem činnosti žalovaného je *distribuce elektřiny*, lze tak mít za to, že posláním kontrolovaného subjektu, stejně jako její mateřské společnosti, je uspokojování veřejnosti v oblasti dodávek elektrické energie. „*Přestože je totiž jistě elektrizační soustava v EU navzájem propojena, není sporu o tom, že právě oblast energií představuje jeden ze strategických, bezpečnostních a koneckonců i existenčních zájmů České republiky*“ (viz výše uvedený rozsudek ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93). Je třeba dospět k názoru, že *veřejný účel existence kontrolovaného subjektu je zřejmý*.

Nejvyšší správní soud závěrem v citovaném rozsudku konstatoval že „...*Lze dospět k závěru, že i u kontrolovaného subjektu, jakožto dceřiné společnosti ČEZ a. s., převažují relevantní znaky ve prospěch podřazení tohoto subjektu mezi veřejné instituce ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“

Neposkytnutím informace, kterou žalobce ve své žádosti požadoval, se tak žalovaný dopustil jednání v rozporu s informačním zákonem, kterým zasáhl do žalobcova práva na svobodný přístup k informacím zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

2.2 Informace požadované žalobcem nespádají pod žádný důvod pro odepření informace a musí být zpřístupněny

Žalobce v žádosti o informace ze dne 24. 10. 2015 žádal poskytnutí:

- dokumentů, v nichž jsou obsaženy informace technické povahy, které vedly ke zrušení veřejné zakázky „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka – Šternberk“,
- výchozí revizní zprávu a následující měsíční revizní zprávy pro všechny náhradní přenosové trasy 110 kV (tzv. náhradní vedení, neboli by-passy), které byly od 1. 1. 2013 provozovány žalovaným, jako součást elektrizační soustavy,
- jakékoliv dokumenty vypracované od 1. 1. 2013, které se zabývají bezpečností náhradních přenosových tras.

Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro účely tohoto zákona informací „*rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“ Rovněž unijní právo definuje pro účely práva na informace informaci jako obsah nebo část obsahu na jakémkoli nosiči (čl. 2 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru).

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2015 upozorňuje, že je jako držitel licence na distribuci elektřiny povinen zachovávat mlčenlivost dle zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon mimo jiné o skutečnostech charakteru obchodního, technického a finančního, o kterých se dozvěděl od svých

zákazníků (§ 11/1g) a zajišťovat ochranu chráněných informací, včetně zajištění ochrany údajů předávaných operátorovi trhu (§25/10n).

Žalovaný v odmítnutí žádosti o informace upozornil na povinnost zachovávat mlčenlivost o informacích, které by získal od svých zákazníků, k tomu žalobce podotýká, že je si daného vědom a tyto informace ani nežádá.

Právo na přístup k informacím je ústavním pořádkem zaručené právo, jehož jakákoliv omezení je třeba vykládat restriktivně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 – 119 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98). Pokud tedy informační zákon neobsahuje důvod pro odmítnutí poskytnutí dokumentů a informací, které žádal žalobce a ani neobsahuje odkaz na energetický zákon, který by měl důvody pro odmítnutí poskytnutí informace obsahovat, nelze přístup k informacím odepřít.

Žalobce by si dovilil upozornit na ust. § 16 odst. 4 informačního zákona, které uvádí: „*Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“

Žalobce je toho názoru, že v případě informací, které žalobce svou žádostí podanou k žalovanému požaduje, nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. Podle přesvědčení žalobce se na požadované informace/dokumenty, obsahující technické důvody zrušení veřejné zakázky „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka - Šternberk“, výchozí revizní zprávu a následující měsíční revizní zprávy pro všechny náhradní přenosové trasy 110 kV ani na dokumenty zabývající se bezpečností náhradních přenosových tras nevztahuje ochrana obchodního tajemství, utajovaných informací, osobních údajů či práva autorského.

Z toho důvodu je možné podle jeho názoru aplikovat ust. § 16 odst. 4 informačního zákona, a proto oprávněně žádá, aby soud v souladu s tímto ustanovením informačního zákona žalovanému nařídil požadované informace poskytnout.

Pokud by eventuálně soud dospěl k jinému názoru a shledal, že zde důvody pro (částečné) odmítnutí poskytnutí těchto informací, s odkazem na jiné výluky z práva na informace stanovené informačním zákonem, dány jsou, pak žalobce žádá o zrušení obou rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému řízení. Žalobce pak v takovém případě žádá soud, aby v odůvodnění svého rozsudku uvedl svůj závazný právní názor, že v souladu s § 12 informačního zákona a s ustálenou judikaturou bude vyloučena možnost, aby žalovaný s odkazem na jiné výluky podle informačního zákona odmítl poskytnutí žalobcem požadovaných informací/dokumentů en bloc, ale omezil poskytnutí pouze těch částí požadovaných informací/dokumentů, na které se výluky podle informačního zákona nepochybně vztahují, a to jejich začerněním či jiným znečitelněním, tj. ve smyslu § 12 informačního zákona všechna omezení práva na informace provede povinný.

2.2.1 Zpřístupnění dokumentů, v nichž jsou obsaženy informace technické povahy, které vedly ke zrušení veřejné zakázky „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka – Šternberk“

Žalobce se domnívá, že je žalovaný povinen žádané informace poskytnout, neboť jejich poskytnutí nebrání žádná z výjimek z povinnosti poskytnout informace formulované InfZ.

Žalovaný požadovanou informaci neměl ve své dispozici v době, kdy zadával veřejnou zakázku č. P14V00048359, evidenční číslo Věstníku VZ [509205](#) „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka – Šternberk“ a až v průběhu zadávacího řízení zjistil, že z technických důvodů v zakázce není možné pokračovat. Tyto dokumenty vytvořil žalovaný vlastní aktivitou a za použití veřejných prostředků, neboť musel vnitřně analyzovat, **z jakých důvodů zruší veřejnou zakázku a zrušení veřejné zakázky odůvodnil.**

Ačkoliv § 11 odst. 1 písm. g) Energetického zákona zapovídá žalovanému poskytnout informaci technického charakteru, kterou se dověděl od svých zákazníků, žalobce v žádném případě nežádá takové informace, nýbrž dokumenty, které vytvořil sám žalovaný na základě informací, které získal v průběhu výběrového řízení a které ho vedly ke zrušení veřejné zakázky. Žalobce se domnívá, že jde o zcela zásadní informace, které se týkají veřejné bezpečnosti, a proto je žalovaný povinen je poskytnout.

Žalovaný může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; **to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím**, (§ 11 odst. 1 písm. b) InfZ). Tato skutečnost však nenastala, neboť žalovaný již vydal rozhodnutí, kterým zrušil veřejnou zakázku.

Co se týče omezení práva na informace ustanoveními Energetického zákona, žalobce upozorňuje, že žalovaný nemůže v ochraně chráněných informací poskytovat širší ochranu, než poskytuje zákon o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2015, ve kterém odmítá poskytnout žádané informace, odvolává na institut tzv. „chráněné informace“ s tím, že ji nemůže poskytnout. Chráněnou informací se rozumí dle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona *„informace v jakékoliv podobě, která má charakter obchodního tajemství nebo jiná zákonem chráněná informace nebo informace charakteru obchodního, technického nebo finančního získaná při výkonu činnosti držitele licence, která není veřejně dostupná“*.

K tomuto žalobce dodává, že jde v případě žalobce o nepřiměřené omezení ústavně zaručeného práva na informace, neboť žádané dokumenty nejsou ani obchodním tajemstvím, ani chráněné autorským právem či jiným právem. Žalobce níže v části III. této žaloby blíže rozebírá, proč institut chráněné informace považuje za protiústavní. V případě, že by institut chráněné informace byl shledán ústavně konformní, i tak je třeba jej vykládat v intencích práva na informace jako „zastřešující“ termín pro již existující výjimky z povinnosti poskytovat informace. K tomuto žalobce dodává, že informace a dokumenty, které požaduje, pod tuto ochranu nespadají (viz níže).

Při výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vždy zohlednit, že tento zákon je realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a je „*nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)*“ (srov. rozsudek NSS č.j. 5A 119/2001-38 ze dne 10. 10. 2003, publikovaný pod č. 74/2004 Sb. NSS). Ze zákonné dikce ust. § 2 a § 3 zák. č. 106/1999 Sb. vyplývá toliko, že povinnost poskytovat informace se nevztahuje na informace, které vzniknou v budoucnu (viz i rozsudek NSS č. j. 6 As 33/2011 – 87 ze dne 20. 10. 2011). Takové informace však žalobce nepožadoval, když již z formulace jeho žádosti je jednoznačně patrné, že jde o informace, které žalovaný měl v minulosti k dispozici, neboť je v minulosti sám vytvořil nebo pro svou potřebu nechal vytvořit (zakázka byla skutečně zrušena a k tomuto muselo dojít z nějakého důvodu).

I v případě, že by byl shledán zákonný důvod pro odepření poskytnutí informace, žalovaný, jako povinný subjekt je povinen provést „test veřejného zájmu“. Jak je konstantně judikováno Ústavním soudem, nestačí, pokud povinný subjekt shledá zákonný důvod pro odmítnutí žádosti žadatele. Tento zákonný důvod totiž musí sledovat jeden nebo více z legitimních cílů stanovených v článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a musí být nezbytné v demokratické společnosti (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). S ohledem na veřejný zájem na zřízení a provozu distribuční soustavy a současně na veřejný zájem na bezpečnosti a ochraně zdraví při jejím provozu, je potřeba výše zmíněného testu o to silnější.

Žalobce má tudíž za jednoznačně prokázané, že požadoval informace reálně existující, zaznamenané a v dispozici žalovaného, jako povinného subjektu, který je byl oprávněn a povinen poskytnout.

2.2.2 K žádaným revizním zprávám

Žalovaný se stal provozovatelem distribuční soustavy na základě licence dle ust. § 4, 5 a souv. energetického zákona. Z tohoto zákona mu také plynou určité povinnosti ve stručnosti shrnuté žalobcem níže. V průběhu řízení o žádosti o udělení licence je povinen doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, přičemž předmětné zařízení musí **splňovat technické předpoklady dle ust. § 5 odst. 7 energetického zákona**. Technické předpoklady se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena **jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Pokud by tyto podmínky nebyly splněny, nesplňoval by ani ČEZ Distribuce, a.s. podmínky pro udělení licence**.

Z ust. § 8 odst. 2 písm. c) EZ vyplývá, že již při udělení licence specifikuje Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“) v rozhodnutí technické podmínky, které je držitel licence při výkonu licencované činnosti povinen dodržovat.

Dle ust. § 10 odst. 1 písm. d) v komb. s odst. 2 písm. b) EZ je ERÚ povinen zrušit licenci, pokud její držitel porušováním povinností stanovených tímto zákonem ohrožuje život, zdraví nebo majetek osob.

Dle ust. § 12 odst. 1 písm. a) EZ zajišťuje žalovaný, jako provozovatel distribuční soustavy spolehlivé provozování a obnovu distribuční soustavy na území vymezeném licenci. S tím souvisí jeho povinnost poskytovat provozovateli přenosové soustavy a provozovatelům jiných distribučních soustav, se kterými je jeho soustava propojena, **informace nezbytné k zajištění bezpečného a spolehlivého provozu a vzájemné spolupráce** (§ 25 odst. 10 písm. h) EZ), provádět hodnocení provozu distribuční soustavy z technického hlediska (§ 25 odst. 10 písm. l) EZ), zajistit zřízení technického dispečinku pro výkon řízení toků elektřiny v distribuční soustavě při respektování přenosů elektřiny mezi ostatními distribučními soustavami a přenosovou soustavou ve spolupráci s provozovateli ostatních distribučních soustav a provozovatelem přenosové soustavy v případě, že provozuje zařízení s napětím 110 kV a má povinnost odpovídat za jeho činnost. Specifické povinnosti pravidelně kontrolovat, zda jednotlivé části distribuční soustavy splňují technické předpoklady pro řádný provoz a bezpečnost nebo zda jsou správně nastaveny ochrany, upravují Pravidla provozování distribuční soustavy schválená ERÚ a zvláštní předpisy.

Žalobce je povinen dle principů energetického práva povinnost vykonávat pravidelnou technickou kontrolu tras, které provozuje, výstupem těchto kontrol je právě revizní zpráva. Tento výstup sice není zveřejňován, nicméně je na žádost veřejný a žalovaný je tudíž povinen jej poskytnout.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žádané informace žalovaný má a má je rovněž povinnost poskytovat. Jejich poskytnutí není omezeno ani energetickým zákonem, ani zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žalobce má za jednoznačně prokázané, že požadoval informace reálně existující, zaznamenané a v dispozici žalovaného, jako povinného subjektu, který je byl oprávněn a povinen žalobci poskytnout.

2.2.3 K žádaným dokumentům vypracovaným od 1. 1. 2013, které se zabývají bezpečností náhradních přenosových tras

Žalobce se domnívá, že vzhledem k tomu, že žalovaný provozuje náhradní přenosové trasy, tak si průběžně kontroluje jejich bezpečnost, vzhledem k tomu, že tyto přenosové trasy mohou být nebezpečné, je ve veřejném zájmu, aby o jejich stavu a o úrovni bezpečnosti žalovaný, jako povinný subjekt zajišťující veřejné potřeby, veřejnost informoval. Na tomto místě si žalobce znovu dovolí upozornit na povinnost provedení testu veřejného zájmu.

Pokud by se žalovaný odkazoval na skutečnost, že informace a dokumenty obsahují osobní údaje fyzických osob či údaje podléhající obchodnímu či bankovnímu tajemství (či jsou „chráněnými informacemi“), jakož i další údaje, jejichž zveřejnění by mohlo být vnímáno jako zásah do práva na ochranu osobní či dobré pověsti, pak tento důvod nemůže obstát. Žadateli nejde o informace o konkrétních subjektech trhu, nýbrž o údaje o celkové bezpečnosti náhradních přenosových tras. Pokud by tyto údaje zahrnovaly výše uvedená chráněná data, lze tato data v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu v kontrolním protokolu začernit a poskytnout informaci aspoň v omezeném rozsahu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013 – 49 a č. j. 7 As 64/2013 – 60).

Závěrem by si žalobce dovilil upozornit na to, že v souladu s ustanovením § 12 InfZ je žalovaný povinen zákonná omezení práva na informace provést pouze v nezbytné míře, tedy v případě, že dokumenty žádané žalobcem obsahují informace technické povahy, které získal od svých zákazníků a je povinen o nich zachovávat mlčenlivost, je žalovaný povinen tyto dokumenty anonymizovat a poskytnout informace v co nejširší zákonné míře.

III. Návrh soudu na předložení ustanovení ústavnímu soudu

Jak je zmíněno výše, novelou č. 131/2015 Sb., se do energetického zákona dostal institut tzv. „chráněné informace“. Chráněnou informací se rozumí dle nového § 2 odst. 1 písm. d energetického zákona:

„(...) informace v jakékoliv podobě, která má charakter obchodního tajemství nebo jiná zákonem chráněná informace nebo informace charakteru obchodního, technického nebo finančního získaná při výkonu činnosti držitele licence, která není veřejně dostupná,“.

Institut chráněné informace byl již jednou odmítnut Legislativní radou vlády České republiky, neboť nepřiměřeně omezuje ústavně zaručené právo na informace.

Z tohoto důvodu žalobce soudu navrhuje, aby ve smyslu čl. 95 Ústavy navrhl Ústavnímu soudu, aby ustanovení § 2 odst. 1 písm. d), Energetického zákona **zrušil a** z ustanovení § 8 odst. 8, § 17 odst. 13, § 20a odst. 4 písm. g), § 24 odst. 10 písm. o), § 25 odst. 10 písm. n), § 58 odst. 8 písm. r), § 59 odst. 8 písm. v), § 60 odst. 8 písm. n), § 96 odst. 4 energetického zákona **sousloví „chráněná informace“ vypustil** (dle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu), neboť jsou v rozporu s ústavním pořádkem.

Institut chráněné informace se dostal do novely zákona pozměňovacím návrhem poslanců a její definice je po výtce vágní, umožňující povinnému subjektu v závislosti na jeho libovůli neposkytovat zásadní informace, a jiným povinným subjektům (například Energetickému regulačnímu úřadu – dále jen „ERÚ“) umožňuje neposkytovat informace například o cenotvorbě, která vychází z dat získaných na trhu – tímto se cenová politika ERÚ dostane **zcela mimo veřejnou kontrolu**. Novelou došlo ke zcela zásadnímu snížení transparentního výkonu státní správy vykonávané Energetickým regulačním úřadem.

Zásadní neústavnost však žalobce shledává, shodně s Legislativní radou vlády, v rozporu této novely s ústavně zaručeným právem na informace. Toto právo je chráněno čl. 17 usnesení č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod a jeho omezení je možné pouze *zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*. Stávající právní úprava ochrany obchodního tajemství, osobních údajů atd. je přitom zcela dostatečná k ochraně zájmů držitelů licencí a přitom proporcionálně vyvažuje ústavně zaručená práva na informace oproti ochraně soukromí aj. Další omezení práva na informace je proto v rozporu s ústavním pořádkem.

IV. Náklady řízení

Žalobce požaduje, aby mu Krajský soud v Brně v případě úspěchu žaloby přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů soudního řízení dle § 60 odst. 1 SŘS, které ke dni podání žaloby vyčísluje součtem 11 228 Kč z následujících položek:

- odměna právního zástupce žalobce ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.,
- hotové výdaje právního zástupce žalobce ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.,
- DPH ve výši 1 428,00 Kč (21 % z odměny a nákladů právního zástupce, potvrzení o registraci právního zástupce žalobce plátcem DPH je založeno ve správním deníku Spr 1475/2010 soudu)
- soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.

V. Závěrečný žalobní návrh

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem vydal následující rozsudek:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015 se zrušuje.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2015, se zrušuje.

III. Žalovaný poskytne žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku:

- dokumenty, v nichž jsou obsaženy informace technické povahy, které vedly ke zrušení veřejné zakázky „Zdvojení vedení 110 kV, V598 Červenka – Šternberk,
- výchozí revizní zprávu a následující měsíční revizní zprávy pro všechny náhradní přenosové trasy 110 kV (tzv. náhradní vedení, neboli by-passy), které byly od 1. 1. 2013 provozovány žalovaným, jako součást elektrizační soustavy
- dokumenty vypracované od 1. 1. 2013, které se zabývají bezpečností náhradních přenosových tras.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám právní zástupkyně žalobce.

MADĚRA, spol. s r.o.